

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

יחי המלך

קובץ מיוחד בקשר עם
תחילת שנת ה-25 לשיחת בי' ניסן ה'תשמ"ח

גליון מיוחד
שנה עשירית

משיח צריך כבר לבוא באופן שיצביעו עליו

"אין מלך בלא עם", שמציאות המלך היא, - איך שהפירוש בזה הוא, אבל בזה מספיק הפירוש הפשוט בהנוגע לענינינו - תלויה וקשורה במציאות העם, ועד כדי כך שצריך שהעם יכריז "יחי המלך",

כמו שמוצאים זאת בנוגע לדוד המלך ועל דרך זה מלכות בית דוד בכלל, עד למלכא משיחא; גם [הוא] צריך את ההכרזה [= "יחי המלך"];

וזה גם הסיבה מדוע מרעישים כל הזמן שצריך להכריז "עד מתי", והוא [המשיח] צריך כבר לבוא באופן שמראה באצבעו ואומר זה [שיצביעו עליו] שבא משיח בשר ודם כמו שפוסק הרמב"ם, ובא ומוציא כל אחד מאיתנו, אותי והשני והשלישי וכולם ביחד, ויוליכנו כל אחד מאיתנו כולנו יחד קוממיות לארצנו, באופן של "קהל גדול ישובו הנה";

(מסרט ההקלטה של שיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

יוצא לאור ע"י:

"ועד חיילי בית דוד"
בית משיח, בית היינו

770 איסטערן פארקווי,
ברוקלין, נ.י.

להקדשות, תרומות או הצטרפות לרשימת הדיוור בדוא"ל,
ניתן לפנות לדוא"ל: vaad770@gmail.com

כמו-כן, ניתן להוריד את הקובץ השבועי באתר:
www.groups.google.com/group/vaad770

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו, שלום וברכה

בקשר עם יום ב' ניסן, בו החלה שנת ה-25 לשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח, בה מדובר אודות כך ש"צריכה להיות הוספה בחיי המלך (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים יחי המלך" -

הננו מוציאים לאור קובץ התעוררות מיוחד - "יחי המלך", ובו:

א. חלק מתמליל סרט ההקלטה של שיחת ב' ניסן תשמ"ח - בתרגום חופשי ללה"ק, ללא אחריות כלל וכלל - עם תחילת שנת ה-25 לאמירתה.

ב. סקירה מקיפה על השתלשלותה של הכרזת "יחי המלך" בדורנו, מאז דיבר על כך כ"ק אד"ש בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח, ש"יש להשלים מעשינו ועבודתנו . . ההכרזה "יחי המלך".

ג. חלק ממכתב ששיגר א' מתל' התמימים ששהה בשנת ה'תשמ"ח ב"בית חיינו" למשפחתו בארה"ק, ובו מתאר את ההתרגשות הרבה שאפפה את אנ"ש והתמימים לאחר השיחה המיוחדת שהיוותה כלשונו "יותר מסממנים בעלמא" לתהליך התגלותו של כ"ק אדמו"ר שליט"א כמלך המשיח.

ד. חלק משיחת ו' דחומה"פ ה'תשמ"ח - בלתי מוגה, בה מדובר על-כך שישנם שאינם מעוניינים לצאת מהגלות, ואף "שופכים מים קרים על הנפש המעוררת ומרעשה שצריכים להשתדל להביא את משיח צדקנו בהקדם הכי אפשרי" - שיחה שנאמרה בעקבות מניעת היוזמה להכרזת "יחי המלך" בסעודות משיח ברחבי העולם.

ה. חלק מראיון שנערך עם הגה"ח הרב יצחק הענדל ע"ה, רב קהילת חב"ד במונטריאול, קנדה, אודות הכרזת "יחי המלך" ע"פ שיחת ב' ניסן תשמ"ח.

הוספה: דברים שנאמרו ונכתבו ע"י הרה"ח ר' יצחק דובאוו ע"ה, ממקורביו ובאי ביתו של הגאון הרוגצ'ובי, חסיד נלהב ושד"ר כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע, אודות "המשיח של דורנו" לאחר ההסתלקות בתש"י.

• • •

בציפיה ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נחזה ונראה בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ויכריזו כולם יחדיו בהתבטלות מוחלטת, את ההכרזה הנצחית, המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו, מוסיפה חיים במלך" ופועלת התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד "חיילי בית דוד"

770 בית משיח, בית חיינו

גם מלכא משיחא צריך את ההכרזה...

.....

”מציאות המלך . . תלויה וקשורה במציאות העם, עד כדי כך שצריך שהעם יכריז ”יחי המלך”, כמו שמוצאים זאת בנוגע לדוד המלך ועל דרך זה מלכות בית דוד בכלל, עד למלכא משיחא; גם [הוא] צריך את ההכרזה [=”יחי המלך”]... • חלק מתמליל סרט ההקלטה של שיחת ב' ניסן תשמ"ח - בתרגום ללה"ק • ”יחי מלכא משיחא!”

.....

בהמשך למה שאוחזים לדבר וגם להרעיש בענין של ”והחי יתן אל לבו”, ומזה מובן שכשנוספת עוד שנה באיזה ענין שיהי', כמדובר קודם בנוגע ליום הולדת וכיו"ב, על דרך זה מובן גם בשנה שנוספת מימי החתונה ואחרי זה פעולה נמשכת עם כל הדיון בזה, [=בראגאצ'אווער] אם זה פעולה נמשכת או פעולה מתחדשת בכל פעם ופעם, בכל רגע ורגע או בכל שנה ושנה,

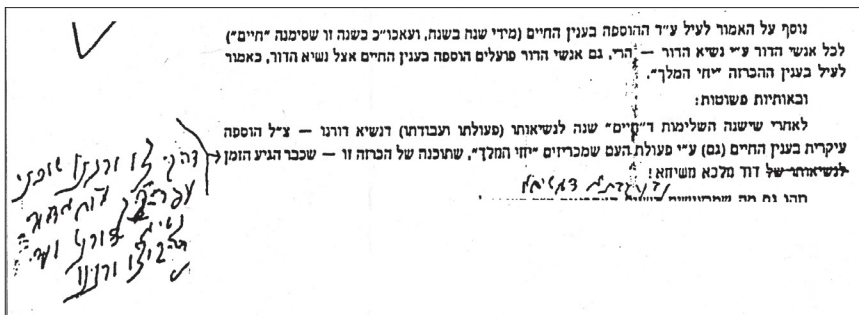
אז על אחת כמה וכמה שאז נוסף גם בענין ”יתן אל לבו”, כי זה שני הדברים: עניין שקשור עם חיים, ובחיים גופא קשור, בעניין ההוספה בחיים.

שאעפ"י ש"כל ישראל בחזקת כשרות הם", עאכור"כ כשמדובר על נשיאי ישראל שב' ניסן הינו יום של "בא השמש ויצא השמש", כמדובר ש"עד שלא שקעה שמשו של זה כבר זרחה שמשו של הבא אחריו", וכך גם ראו בהנהגה בפועל, ויש על זה כמה וכמה ענינים של "מעשה רב", בהנוגע לנשיאים אלה שב' ניסן קשור עם שניהם:

יום ההסתלקות – ענינים שקשורים עם הסתלקות, ויום העליה לנשיאות, שבזה לא שייך שום ענינים [מחלוקת] כי מדובר הרי על בן יחיד, מובן גם שזה אותו יום שכולל בתוכו את השטורעם של ענין השישים שנה של הנשיאות לפני זה; ואחרי זה גם את הנשיאות של נשיא דורנו הרבי השווער.

וזה גופא בדיוק כמו על דרך שאומרים ש"אין מלך בלא עם", זה מראה, שביחד עם זה שהם נקראים בשם "עם" שזה מדגיש את הריחוק בין העם והמלך, עד ש"אימתך עליו" כל הענין של מלך הוא, שזה קשור עם ענין היראה, לא ענין הקירוב.

ביחד עם זה נפסק בהלכה שנשיא ומלך זה "לב כל ישראל", שענין הלב הוא שאין קירוב יותר מזה בין איברי הגוף, עם איזה ענין אחר בגוף, כמו שהקירוב הוא [בין האיברים] ללב;

מעלי ההגהה על השיחה (פייענוח הכתי"ק בא במודגש): צ"ל הוספה עיקרית (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו - שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא!

אפילו יותר מאשר למוח, על אחת כמה וכמה מהכבד, שאלו "תלת שליטין שבגוף", שאלו "מח לב וכבד" ראשי תיבות "מלך" כמבואר בספרים, אבל הקירוב, בשעה שמדובר בין המוח והאיברים, הוא אמנם שליט, אבל זה באופן של שליטה ופקודה, וציווי וכו',

על דרך זה ענין הכבד שזה הרי "כולו דם", שגם קשור עם "הדם הוא הנפש", אעפ"כ הדם כמו שעומד בכבד, הוא נמצא בלי תנועה וחיות, אין ניכר בו חיות אלא אדרבה אין בו תנועה, ואין בו את כל הענינים ש"מרעישים" את עיניי חיים.

משא"כ ענין הלב, כמדובר וגם מובן בפשטות, ומובן גם מאגרת הקודש קרוב לסיימה וחותרמה, כפי שסדרו זאת "בני המחבר" ובפרט גם הצמח צדק שגם מברר שם, שהלב ענינו הוא, שהוא שולח בכל רגע ורגע כשהוא ממשיך לדפוק ב"רצוא ושוב" ודופק את "הדם הוא הנפש" בכל איברי הגוף;

ושלימות החיות ושלימות הלב, עאכו"כ שלימות כל איברי הגוף תלויה בזה, שהם כולם יחזרו למקום ממנו נשלחו בה"דפיקה" של "רצוא ושוב" שזה ענין הלב, כמוזכר לעיל, שזה סימן החיות הגדול ביותר, שזו "תנועה תמידית", שתנועה תמידית - בין כל איברי הגוף רואים תנועה תמידית דווקא בענין הלב, ועד כדי כך זהו עיקר שבזה תלויה מציאות החיים של כל הגוף כולו, כל איברי הגוף, כולל גם המוח והכבד, כמובן וגם פשוט.

וזה עוד יותר מוסיף בעניין שמדובר ש"החי יתן אל לבו" בשנה זו בענין זה, [שבשעה שמתבוננים בב' סיון [ניסן] אפילו לפשוט שבפשוטים, אבל לעניין המנין, [ספירה] גם הוא שייך לזה, אפילו ילד קטן יש לו גם שייכות לזה כי שגם הוא יכול לספור, יש להם שייכות לענין המנין, והמנין בשנים, משנת תר"פ, שאז היתה ההסתלקות של הרבי נ"ע [הרש"ב], מאז עברו כבר "חיים" שנה, ששים ושמונה שנים.

וגם בחילוק, כשמדובר על המילה "חיים" כפי שהאבא מאריך בכמה מקומות בנוגע ל"חייא", ומזה מובן גם בנוגע ל"חיים" זה עניין שני יו"דים, ועניין ה-מ"ה.

וכך גם המתבונן בדברי הימים, שעברו "חיים" שנה משנת תר"פ, רואה גם את החילוק שהיה בין עשר שנים הראשונות שנשיא דורנו, הרבי מו"ח, ועשר שנים השניות, ועשר

וכפתור, אם אתה מצתצת אותו יותר מידי
זה מתחיל להוריד ממנו את היופי שבו,

מציאות המלך היא
תלויה בזה [בעם]
עד כדי כך שמובא . .
ש"אין מלך בלא עם",
שמציאות המלך
היא - איך שהפירוש
בזה הוא . . תלויה
וקשורה במציאות
העם...

שנים השלישיות שהם הרי נמשכו כפעולה נמשכת ועוד יותר, כפעולה בפני עצמה, במשך
ה-מ"ח השנים, בגימטריא חי"ל, ובגימטריא שתי פעמים כ"ד "שמתי כדכד שמשותיך",
כמובן העניין בזה מהדרושים בלקוטי תורה, שמשם מובן גם שייכות העניינים שמדובר
עליהם, ותן לחכם ויחכם עוד;

ובפרט עוד לפי הביאורים שכבר נדפסו על הדרושים "ושמתי כדכד שמשותיך", וגם
בעניין "חיל" ועניין "חיים", שגם נאספו ביחד ב"ספר הליקוטים" של דרושי הצמח צדק,
שנאספו שם ביחד דרושי הצמח צדק שכוללים דרושי הנשיאים שלפניו אדמוה"ז ואדמוה"א
כפי שהוא עצמו מציין בכמה מקומות, עאכו"כ כפי שרואים בפועל שהם משמשים כיסוד,
ונותנים חיים, בדרושי רבותינו נשיאינו שלאחרי הצמח צדק, עד נשיא דורנו, הרבי השווער.

שאעפ"י שכל אחד מהם הוא "מאור" בפני עצמו, ופועל עניין עצמי, עד "נקראת על
שמו" אותו עניין החידוש, אעפ"י כ זה נבנה כהמשך אע"פ שזה המשך עם חידוש בפני
עצמו וחידוש נפלא, עד "שלא בערך", על הדורות ונשיאים שלפני זה, עאכו"כ על התורה
שלהם ובפרט פנימיות התורה שזה היה עיקר ענינם, אעפ"י שהחל מאז אדמוה"ז, כבר
היתה ההדגשה על "חב"ד", שחייבים לקשור פנימיות התורה, בנגלה דתורה, ולקשור באופן
דמוסיף והולך ואור,

שגם בזה היו שינויים בין נשיא אחד לנשיא שני, אעפ"י היה בהדגשה כמו ששמענו
שנשיא דורנו מספר, שקודם החתונה היה הדיוק ש[הרביים] יקבלו "סמיכה" [לרבנות],
ואמר שעל דרך זה היתה ההנהגה בנשיאים שלפניו.

ויש ללמוד מזה כמה וכמה כאמור לעיל, שאעפ"י שזה "עם" בערך המלך מלשון
"עוממות", יחד עם זה אומרים שמציאות המלך היא תלויה בזה [בעם] עד כדי כך שמובא
בכמה מקומות, בפנימיות התורה ומבואר בנגלה דתורה עד ל"מעשה רב", ש"אין מלך בלא
עם", שמציאות המלך היא - איך שהפירוש בזה הוא, אבל בזה מספיק הפירוש הפשוט
בהנוגע לעניינינו - תלויה וקשורה במציאות העם, ועד כדי כך שצריך שהעם יכריז "יחי
המלך",

זוהי ההכרח כאמור, שיכריזו זאת [=יחי המלך!] וידרשו זאת [=עדת מתי] כמדובר כמה פעמים; ובפרט בימי חודש ניסן, שמכונה מצד שהוא חודש הגאולה. בניסן עתידין להגאל

זוהי ההכרח כאמור, שיכריזו זאת [=יחי המלך!], וידרשו זאת [=עדת מתי]

כמו שמוצאים זאת בנוגע לדוד המלך ועל דרך זה מלכות בית דוד בכלל, עד למלכא משיחא; גם [הוא] צריך את ההכרזה [=יחי המלך!];

וזה גם הסיבה מדוע מרעישים כל הזמן שצריך להכריז "עדת מתי", והוא [המשיח] צריך כבר לבוא באופן ש"מראה באצבעו ואומר זה" [שיצביעו עליו] שבא משיח בשר ודם כמו שפוסק הרמב"ם, ובא ומוציא כל אחד מאיתנו, אותי והשני והשלישי וכולם ביחד, ויוליכנו כל אחד מאיתנו כולנו יחד קוממיות לארצנו, באופן של "קהל גדול ישובו הנה";

זוהי ההכרח כאמור, שיכריזו זאת [=יחי המלך!], וידרשו זאת [=עדת מתי] כמדובר כמה פעמים; ובפרט בימי חודש ניסן, שמכונה מצד שהוא חודש הגאולה "כשבחר ביעקב ובניו, קבע להם חודש של גאולה", ו"בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל", אז הרי מובן שמצד ענין הזריזות לא שייך לעזוב את ניסן, חוץ מהענין הכי הכרחי שבו שזה חייב לבוא, אז מיד נהיה אחרי זה ענין הזריזות,

שמיד אחרי שעברנו את ראש חודש ניסן, במילא נכנסים לימים שהם קשורים עם מעשה בפועל, משא"כ ראש חודש לא נקרא "יום המעשה", שזה [יום המעשה] מתחיל מ-ב' ניסן, ואז יש בהנהגה הטבעית, את העניין של שני נו"נין, לא רק הנהגה ניסית;

אלא "ניסי ניסים נעשו לו" בהנהגה טבעית, עד שלגמרי בטל עניין הטבע, וגם "ראו כל עמי הארץ", איך מתגלה אצל כל יהודי ניצוץ משיח, שישנו אצל כל יהודי ה"יחידה שבנפש" שזהו משיח שבכל אחד ואחד, ולכן כמדובר כמה פעמים, כתוב על כל יהודי "דרך כוכב מיעקב", וביחד עם זה פוסק הרמב"ם בהלכות מלכים והלכות משיח בסוף הלכות מלכים ומלחמותיהם, ששם הפסוק מדבר על המשיח,

וזה לא סתירה אלא אדרבה דבר אחד מסייע לשני, כפי שאמרנו ש"אין מלך בלא עם" ה"דרך כוכב" שנאמר על העם, הוא [העם] מביא עם עצמו ביחד בגלוי ממש עם כל ה"שטורעם", את ה"דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל", של "מלכא משיחא", "יבוא ויוליכנו ויגאלנו קוממיות לארצנו", וכמדובר לעיל דווקא בזריזות הכי גדולה...

הכרזת 'יחי המלך' מוסיפה חיים במלך

דברים אלה ממלאים שמחה את הלב החסידי, כאשר הוא שומע מפי הרבי - המלך בעצמו, דברים ברורים כאלה על האפשרות להוסיף בחייו באמצעות קבלת מלכותו בהכרזת 'יחי המלך'... • סקירה מקיפה על השתלשלותה של הכרזת "יחי המלך" בדורנו, מאז שיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח • "יחי אדוני המלך דוד לעולם!"

הפעם הראשונה בה התייחס כ"ק אד"ש להכרזה זו, הייתה בשיחת קודש מיוחדת שנשא לפני 24 שנים, ביום ב' בניסן ה'תשמ"ח. בשיחה זו, שנאמרה בתאריך בו מלאו 68 שנים (בגניטריא 'חיים') לתחילת נשיאותו של אדמו"ר הריי"צ, ביאר כ"ק אד"ש בהרחבה את ענינו של הנשיא בישראל, את אופן השפעתו על העם, ואף את אופן השפעת העם למלך.

הרבי הסביר כי ביחס שבין המלך והעם קיימים שני ענינים שאמנם עלולים להיראות מנוגדים, אך למעשה הם משלימים זה את זה. מצד אחד המלך מרומם מעמו ועליו להטיל את אימתו על העם, אך מצד שני המלך משמש בתפקיד ה'לב' של כל עם ישראל, כלומר, הוא המשפיע להם את חיותם וכל צרכיהם החומריים, שזהו הקירוב הכי גדול.

הרבי הוסיף ואמר שנוסף על נתיב ההשפעה מהמלך אל העם, דרוש קיומו של נתיב נוסף על מנת להשלים את הקשר ביניהם, והוא - השפעת העם בחיי המלך. ללא העם, בטל תפקידו של המלך, מפני שכל ענין המלכות היא שהוא מושל על העם. ענין זה מתבטא בעיקר בכך שהעם מכריז כלפיו 'יחי המלך'. זו הצהרת העם על רצונם במלך, והיא מבטאת את ההשפעה שהעם נותנים למלך.

אנשי הדור מוסיפים חיים במלך

כמו בכל דור, גם אנחנו - הנמנים על אנשי דורו של הרבי - פועלים הוספה בחייו של נשיא הדור. ובשיחה זו בא הרבי ומשמיע הוראה במילים פשוטות: "צריכה להיות הוספה עיקרית בעניין החיים ע"י פעולת העם שמכריזים 'יחי המלך'". וממשיך הרבי ומונה את סגולותיה של הכרזה זו: שתוכנה - שכבר הגיע הזמן להקיפו ורננו שוכני עפר - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורינו ועד להקיפו ורננו דוד מלכא משיחא! . . התוכן דעניין ההכרזה - יחי המלך, שע"ז פועלים ביאת דוד מלכא משיחא".

וכמה מופלאים דברי
 כ"ק אד"ש בש"פ
 צו של אותה שנה:
 "בימינו אלה העיקר
 הוא - ההכרזה
 שעומדים מוכנים
 לגאולה", ומציין
 לסי"ב בשיחתנו על
 ההכרזה 'יחי המלך'

כלומר, שהשפעת ההכרזה אינה שמורה להוספה בחיי המלך בלבד, אלא יחי המלך הוא התוכן דענין הכתרה - והיא מזרזת ופועלת את התגלות מלכות המלך המשיח - הגאולה השלימה.

דברים אלה ממלאים שמחה את הלב החסידי, כאשר הוא שומע מפי הרבי - המלך בעצמו, דברים ברורים כאלה על האפשרות להוסיף בחייו באמצעות קבלת מלכותו בהכרזת 'יחי המלך'.

אם לא די בכך, הרי שבסעיף שלאחמ"כ מוסיף הרבי ואומר שכל זאת הוא ביתר שאת וביתר עוז כשמדובר אודות מלך המשיח, מכיון שדרגת ה'יחידה' שבנשמתו של כל יהודי קשורה ל'יחידה הכללית', שהיא נשמתו של מלך המשיח. ומוסיף ואומר כ"ק אד"ש באותה שיחה שזהו מה שמרעישים על הצורך בזעקת "עד מתי" - מכיון שיש בה גם את עניינה של הכרזת יחי המלך.

וכמה מופלאים דברי כ"ק אד"ש בשיחת ש"פ צו של אותה שנה (בהערה 18): ". בימינו אלה העיקר הוא - ההכרזה שעומדים מוכנים לגאולה", ומציין לסעיף י"ב בשיחה הנ"ל (של ב' ניסן) שם מדבר על ההכרזה 'יחי המלך דוד מלכא משיחא'.

שופכים מים קרים על נפש שמעוררת ומרעישה...

השיחה, שנאמרה בביתו של כ"ק אד"ש, חוללה סערה אדירה בנפשם של החסידים. לשמוע מהרבי בעצמו דברים כה ברורים ומפורשים - היה זה ממש גילוי אדיר והשמחה הרקיעה שחקים. בתיעוד ווידאו מאותם ימים ניתן לראות את הרבי יוצא מ-770 ונכנס למכוניתו, ומתוך קהל החסידים העומדים סביב נשמעת פעמיים הקריאה: "יחי המלך!", כשהרבי מניף את ידו הקדושה לאות עידוד.

במכתב מרגש ומיוחד (ראה להלן, ע' 13) מתאר אחד מהתמימים ששהו אז ב-770 את ההתרגשות הגדולה שאפפה את קהל החסידים, עד כדי כך שבאותו לילה, לאחר השיחה, עמדו רבים מהם מול ביתו של הרבי והכריזו בקול גדול: "יחי המלך! יחי המלך המשיח!". הייתה ממש הרגשה שבכל רגע יבוא הרבי ויתגלה בתור מלך המשיח.

בעקבות השיחה הועלתה יוזמה על-ידי אחד החסידים בארץ הקודש, שבמהלך 'סעודת משיח' באותה שנה יחזרו על שיחה זו בבתי הכנסת של חב"ד ברחבי העולם, ויבקשו את הגאולה בהכרזת 'יחי המלך' כפי ההוראה מהשיחה. היוזמה החלה להתגלגל במהירות, התקבלו הסכמותיהם של רבנים ושלוחים רבים, והיה נראה כי הדבר יוצא אל הפועל.

אלא שכאן התערב א' מהשלוחים שהחל לשבש את התוכניות ולערער על הענין, בטענה כי מי יודע מה יקרה ל"כבוד ליובאוויטש" באם יתבצע רעיון זה. אותו אחד הצליח בסופו של דבר לטרפד ולסכל את כל התכנית, והענין לא יצא אל הפועל.

מים ספורים לאחר-מכן, בו' דחווה"מ פסח ה'תשמ"ח, דיבר הרבי בשיחה על-כך (ראה להלן ע' 14) שדוקא בזמן כל כך נעלה ומסוגל להבאת הגאולה בו צריכים לזעוק ולבקש אותה ביתר שאת, באים כאלו ש"שופכים מים קרים על נפש שמעוררת ומרעישה שצריכים להשתדל ולהביא את משיח צדקנו. . בצעקה ודרישה 'עד מתי'".

הרבי אמר בכאב שלדאבוננו אין זה רק חשש שמישהו יטען כך, אלא הדבר קרה בפועל, והוסיף שאותם אנשים הם כמו 'אזרח הארץ' - אזרח אמריקני הטוען ש'טוב לו בגלות' רח"ל בהימצאו בגלות של חסד בה אין לו הגבלות על קיום תומ"צ, ולכן חושב הוא שאינו צריך לזעוק "עד מתי".

אלו שידעו את המתרחש מאחורי הקלעים הבינו היטב כלפי מי ומה הדברים אמורים (זאת בנוסף לכיטויים ורמזים אותם ניתן למצוא בשיחה כפי שנדפסה).

עשו כל אשר ביכולתכם

ההתעוררות בענין הכרזה זו גברה ביותר לאחר ה'שיחה הידועה' בכ"ח ניסן ה'תנשא" בה הודיע כ"ק אד"ש "אני את שלי עשיתי ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכולתכם". החסידים היו בהלם מוחלט. מצד אחד, דיבר הרבי דברים נפלאים אודות הגאולה שקרובה אלינו יותר מאי-פעם, ומאידך הטיל הרבי על כתפם של החסידים אחריות כה גדולה: להביא את הגאולה בפועל ממש.

מיד לאחר השיחה ישבו החסידים לטכס עצה למה בדיוק התכוון הרבי בדבריו אודות ענין הנצרך בשביל הגאולה שהוא בעצמו אינו יכול לעשות, ורק העם הם אלה שיכולים לפעול ענין זה. רבים ידעו להצביע מיד על 'קבלת המלכות' בתור הדבר הנדרש כעת, מפני שזהו ענין השייך לעם ודווקא עליהם לעשות זאת, ומכיון שכך רומז הרבי לחסידים בדבריו לפעול בענין זה. רומז דוקא - מפני שכאמור, אם יעורר על-כך המלך בפומבי, הרי שאבדה כאן היוזמה מצד העם.

ואכן מיד לאחר כ"ח ניסן נכתב פסק הדין הידוע שהגיע הזמן שיתגלה כ"ק אד"ש כמלך

הרבי לפני-כן
 התבטא שהיום עוד
 לפני תפילת מנחה
 יוכלו לברך 'שהחיינו'
 על לידת והתגלות
 משיח. לפני תחילת
 ההכרזות אמר כי
 אלו יהדהו בכל
 'סדר ההשתלשלות'

המשיח ויגאל את עם ישראל. באותם ימים, שלחו קבוצת
 חסידים שהתכנסו אז בקראון-הייטס פ"נ מיוחד בו הם כותבים
 כי הם מוכנים לפעול בכל מה שיידרש מהם כדי להביא בפועל
 את משיח צדקנו, את הפ"נ הם סיימו במילים שנכתבו אז
 בפעם הראשונה: "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם
 ועד". את פסק הדין שעליו חתמו רבני חב"ד כמו גם את הפ"נ
 של החסידים קיבל הרבי בשביעות רצון רבה, וכשחיוך רחב
 על פניו הכניס זאת לכיס הפנימי של הסירטוק, אמר: "ישר
 כח יישר כח", ולקח זאת איתו לאוהל הק'.

ההכרזה הראשונה

בסיום ההתוועדות של הרבי בשבת פרשת תזריע-מצורע

ה'תנש"א הכריז הרב דוד נחשון לעיני כל החסידים בפעם הראשונה את ההכרזה "יחי
 אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", בקשר להעמדת המשקה להתוועדויות
 קבלת המלכות. ההכרזה זכתה אז לחיוך מיוחד של הרבי. חשוב לציין, כי בשיחה שאמר
 הרבי לפני-כן התבטא שהיום עוד לפני תפילת מנחה יוכלו לברך 'שהחיינו' על לידת
 והתגלות משיח. עוד אמר הרבי לפני תחילת ההכרזות באותה התוועדות בקשר ל'משקה',
 כי אלו יהדהו בכל 'סדר ההשתלשלות'.

במוצאי אותה שבת, בצאתו של הרבי לתפילת ערבית ב'זאל הקטן', עודד את שירת
 ה'יחי אדוננו' ששרו לפניו. גם ביום ט"ו אייר ה'תנש"א בצאתו מבית הכנסת וגם במשך
 מעמד החלוקה, שרו כל קהל החסידים את שירת "יחי אדוננו" לפני כ"ק אד"ש, והוא עודד
 זאת בידי הקדושות, כפי שניתן לראות זאת בתיעוד הוידאו מאותו מעמד.

רצף האירועים הללו - למרות שנקטעו ע"י "מנגדים חדשים" שקמו לענין, כפי שהתבטא
 הרבי על כך - היוו מעין פריצת דרך לפעולות רבות נוספות שנעשו לאחר מכן ברחבי
 העולם לפירסום זהותו של הרבי כמלך המשיח וקבלת מלכותו בהכרזת "יחי אדוננו",
 כשפעולות אלו מקבלות את אישורו ועידודו הנמרץ של כ"ק אד"ש.

אירועים אלו לוו בהתרגשות מיוחדת, מכיון שבשנים שלפני-כן היו מקרים בהם שלל
 הרבי פרסומים ופעולות בנוגע לקבלת המלכות, אך כעת, לאחר אירועי ה"שנה שמלך
 המשיח נגלה בו", הוסרו המחסומים, וכאשר הגיעו הדברים מצד החסידים כפי הסדר
 שאמור להיות בקבלת המלכות על-ידי העם - אישר ועודד הרבי את הפעולות.

הדברים הגיעו לשיא בכינוס מיוחד של נשות חב"ד בקראון-הייטס - סעודת מלווה
 מלכה שנערכה ב- 770 בכ"ח טבת ה'תשנ"ב. בכינוס זה קיבלו על עצמן המשתתפות את
 מלכותו של הרבי מלך המשיח והכריזו בהתרגשות גדולה את הכרזת "יחי אדוננו". הכינוס
 שהועבר בשידור חי למקומות נוספים ברחבי העולם זכה לעידודו הנמרץ של הרבי, שאף
 הורה לאחר-מכן לנשי חב"ד בלונדון להתעניין אצל נשי חב"ד בקראון-הייטס בנוגע
 לחגיגה שערכו לאחרונה.

אחרי כמה שבועות, במהלך חלוקת הדולרים, הגישה אחת הנשים לרבי את אחד מהתופים

עימם רקדו הנשים לקבלת פני משיח צדקנו. הרבי קיבל בחיך רחב את התוף שעליו נכתבו המילים: "יחי אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח לעולם ועד". כמו-כן, היו הזדמנויות נוספות שנשים ארגנו כינוסים מעין אלו, כשבד בבד הן עסקו במרץ רב בהחתמות על הצהרת 'קבלת המלכות' בעולם כולו. כמובן שגם פעולות אלו זכו כל העת לעידודו וברכתו של הרבי.

שיחת ש"פ תולדות ה'תשנ"ב

את עומקה של הכרזה זו מבאר כ"ק אד"ש בשיחת ה"דבר מלכות" המוגהת לש"פ תולדות ה'תשנ"ב: ". "אור (רוח) של משיח" הוא למעלה גם מ"אורו של משיח", כי, אור של משיח מורה על ההתגלות דמשיח ע"י פעולותיו (כמו "ילחם מלחמות ה" עד ש"נצח", וכיו"ב), משא"כ אור של משיח מורה על העצם (חיות) דמשיח, כלומר, התגלות מציאותו. . בתור מלך המשיח, ולאחרי התגלות מציאותו (אור שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל ע"י פעולותיו (אור של משיח)".

מסביר הרבי, שבשלב התגלותו של מלך המשיח ישנם בכללות שני שלבים. השלב הראשון הוא "אור של משיח", והשלב השני הוא "אורו של משיח". מה ההבדל בין אור לאור? אור נותן את החיות לאדם. ללא אור לא יוכל האדם לחיות. אם-כן, אור מורה על ה'עצם' ומהות הדבר עצמו. לעומת זאת 'אור', הוא אינו עצם הדבר, אור הוא רק התפשטות וגילוי של דבר אחר (של המאור).

כך נוכל להבין את ב' השלבים. "אור של משיח" הוא השלב הראשון, שבו ישנה התגלות מציאותו של משיח – משיח עצמו קיים, אך הוא עדיין איננו פועל. שלב זה קשור יותר לעצם ענינו של המשיח. "אורו של משיח", הוא השלב הבא לאחר מכן, והוא השלב של ההתפשטות והגילוי של המשיח עצמו, כלומר: פעולותיו של משיח בעולם. הרבי מוסיף ומסביר ש"אורו של משיח" נעלה יותר מ"אורו של משיח", כיוון שב"אורו של משיח" מתגלה 'עצם' המשיח, אך "אורו של משיח" הוא רק 'הסתעפות' מגילוי המציאות של משיח.

השלב הנעלה - התגלות המציאות

לאחר שהרבי מסיים להסביר על שני השלבים ומי מהם יותר נעלה, ממשיך הרבי: "ההפטר דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם". . שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח. ועי"ז ולאח"ז באה התגלות לעין כל ע"י פעולותיו כו". במילים אלו מלמדנו כ"ק אד"ש, שהתוכן של הכרזת 'יחי' זה התגלות מציאותו של מלך המשיח – השלב הנעלה יותר מבין שני השלבים. אלא שעל-ידי הכרזה זו של 'יחי אדוננו...' שהיא התגלות מציאותו של מלך המשיח, מגיע לאחר מכן אף השלב הבא – התגלותו של מלך המשיח לכל העולם, בפעולותיו בגאולה.

בזעקה שפרצה מעמקי נשמתם הכריזו: "יחי המלך"

לפנינו חלק ממכתב ששיגר א' מתלמידי התמימים ששהה בשנת ה'תשמ"ח ב"בית חיינו" למשפחתו אשר בארה"ק, ובו הוא מתאר את ההתרגשות הרבה שאפפה את אנ"ש והתמימים לאחר השיחה המיוחדת שהיוותה כלשונו "יותר מסממנים בעלמא" לתהליך התגלותו של כ"ק אדמו"ר שליט"א כמלך המשיח.

- תודתנו נתונה לבני משפחתו על שהואילו למסור לנו את המכתב לתועלת הרבים להתעוררות בענין "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש -

ב"ה, אור ליום רביעי ה' ניסן ה'תשמ"ח, שנת הקהל
למשפחתי היקרה, שלום וברכה!

ראשית כל תודה רבה לכם בעד שני המכתבים האחרונים שנתקבלו מכם.

. . ובכן בהנוגע לענייננו, אצלנו ב"ה העניינים מתנהלים כסדרם להוציא את המהלומה הקשה שניחתה עלינו כתוצאה מהסתלקותה של הרבנית נ"ע. (אגב שמת לי לב שמכתבכם אלי נכתב ביום פטירתה, היינו כ"ב שבט, ולפלא שלא הוזכר דבר על כך).

מאידך עומדים נרגשים תחת הרושם משיחתו של כ"ק אד"ש מיום ראשון השבוע - ב' ניסן, אשר היו בה יותר מסממנים בעלמא של מעין ההתגלות המשיחית של קץ וחזון אחרית הימים, אשר לאחר שיחה זו עמדו כמאות מאנ"ש והתמימים בחצר ביתו של הרבי 1304 פרוזידנט סטריט (רח' הנשיא), ובזעקה-שאגה אדירה שפרצה מעמקי נשמתם קראו הכריזו הצהירו "יחי המלך" - "יחי המלך המשיח" וכדומה.

אוצר המילים דל מדי לבטא את מעיין הרגשות...

אגב שמת לי לב וראיתי בנוסף לכך פקסמיליא של חסידים אשר חתמו על עצומה שבה מכתירים את הרבי שליט"א כמלך המשיח. הלב עומד נפעם (מילה קטנה מדי) לנוכח תופעות מסעירות אלה (במובן החיובי)...

כמו"כ שמעתי אשר ישנו מדרש רבה על שיר השירים בנוגע לפסוק "דומה דודי לצבי" מה צבי נראה ומסתתר וחוזר ונגלה.. כך מלך המשיח נראה ומסתתר וחוזר ונגלה (כמו מרע"ה גואל ראשון בשעתו אשר הסתתר לפני התגלותו כגואל למשך שלושה חודשים) וכמה מתכסה? אמר ר' תנחומא (שים לב על השם) מ"ה (45) יום. ודורשים בבית חיינו פסוק זה אשר מ"ה ימים לערך ישנם מסיום השבעה שבו אד"ש שוהה בביתו (כמקום כמלך ביופיו ב-770) עד ל"א ניסן ש.ז. . . בקיצור הזמן קצר והמלאכה מרובה והנה זה עומד אחר כותלנו וכדברי אד"ש מה שחסר הוא רק עוד צעקה ועוד בקשה מרבון העולמים עד מתי??

אגב בשיחה הזאת אמר אד"ש בין היתר בהקשר לוארט הידוע אשר מה שנשאר הוא רק אויספוצן די קנעפלאך אשר לכאורה האט מען אויסגעפוצט גענוג ואדרבה אז מ'פוצט יותר מדי יכול הדבר להוריד מיופיו של הקנעפל [=לצחצח את הכפתורים אשר לכאורה צחצחו מפסיק ואדרבה כשמצחצחים יותר מידי יכול הדבר להוריד מיופיו של הכפתור].

נו, אקוה שעד אשר מכתבי גיעע למענו נתבשר על התגלות מלך המשיח אכ"ר . . . ובניתיים אסיים מכתבי במיטב האיחולים הלבביים להצלחה בכטו"ס והרבה הרבה נחת מהצאצאים ולגאולה שלימה נאו ממש. חג הפסח, חג החירות וחג הגאולה כשר ושמה. בנכם, אחיכם, גיטכם ודודכם.

(התפרסם לראשונה בקובצנו, גיליון ט"ז, שנה שביעית)

כעת נוגע ביותר שידרשו על הגאולה!

.....

”ביותר יפלא - שדוקא בזמן האחרון, שהולכים ומרעישים אודות הצורך לצעוק ”עד מתי”, לבקש ולדרוש על הגאולה - באים כאלו ששופכים מים קרים על נפש שמעוררת ומרעישה שצריכים להשתדל להביא את משיח צדקנו בהקדם הכי אפשרי...” • חלק משיחת ו' דחומ"פ תשמ"ח - בלתי מוגה, שהוזכרה בסקירה דלעיל

.....

...”ומעין ודוגמת זה יכול להיות גם בישראל: כשנמצאים בחג הפסח, ”זמן חרותנו”, ואומרים ליהודי, שמכיון שהזמן עצמו ”מכריז” שצ”ל מצב של חירות, וחירות אמיתית היא (לא כמו הגאולה דפורים, ש”אכתי עבדי אחשורוש אנן, אלא כמו החירות דפסח, ששלימותה) הגאולה האמיתית והשלימה (גאולה שאין אחרי' גלות), לכן, עליו להרעיש ולצעוק על אריכות הגלות, ”עד מתי”, ולבקש ולדרוש שהגאולה תהי' תיכף ומיד ממש - יתכן שמישהו יטען: טוב לי בגלות! בחסדי ה' הנני נמצא ב”מלכות של חסד”, ויכולני ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחה, וא”כ, מה יש לי להרעיש ולצעוק - טוען הוא - על היציאה מהגלות!?!...”

כלומר, יתכן שמישהו יטען שמרגיש את עצמו כמו אותו ”גר” שאבותיו לא היו בשעבוד מצרים, כאמור, שהי' להם טוב במצרים, ובמילא, מה לו - טוען הוא - ולעניני הפסח, חירות וגאולה ממצרים, כשטוב לו גם במצרים!

וממשיך לטעון שהוא ”אזרח הארץ”, כפשוטו, אזרח אמריקני... וכשאומרים לו שהגיע הזמן לשכוח מהגלות, לארוז את חפציו כו', ולהתכונן לעלות ע”ג ”ענני שמיא” ולטוס לארץ ישראל - נאנח לשמע ”בשורה” זו... שכן, למה לו להטלטל ממקומו (”טלטולי גברא”) כשטוב לו כאן, בהיותו ”אזרח הארץ”, שמניחים לו לחיות כיהודי, ועוד עוזרים ומסייעים בזה!

...לדאבוננו, אין זה רק חשש שמישהו יכול לטעון כן. - הלואי לא הי' קורה כפי שכבר קרה בפועל.

וביותר יפלא - שדוקא בזמן האחרון, שהולכים ומרעישים אודות הצורך לצעוק "עד מתי", לבקש ולדרוש על הגאולה - באים כאלו ששופכים מים קרים על נפש שמעוררת ומרעישה שצריכים להשתדל להביא אפשרי (וכל המקדים ה"ז משובח), וכתוצאה מזה נעשה אצל כו"כ חלישות (לא רק בצעקה ודרישה "עד מתי", אלא גם) בעצם האמונה בביאת משיח צדקנו.

ההסבר היחידי למצב זה - שהיא הנותנת: מכיון שבזמן האחרון דוקא, בסיום הגלות, נוגע ביותר שיצעקו "עד מתי", שיבקשו וידרשו על הגאולה, לכן, יש על זה התנגדות יתירה מצד הלעו"ז.

וכידוע שלא כל העתים שווים, אלא לכל זמן וזמן יש ענין בלתי-רצוי מיוחד שבו צ"ל עיקר המלחמה כו' בזמן זה.

ויש להביא דוגמא לדבר מעניינא דיומא (אף שאין זה בשבחן של ישראל) - מ"ש בהפטרה דיום שני דפסח אודות הפסח שנעשה בזמנו של אישיהו:

"ויצו המלך את כל העם לאמר עשו פסח לה' אלקיכם . . . כי לא נעשה כפסח הזה מימי השופטים . . . וכל ימי מלכי ישראל ומלכי יהודה כי אם בשמונה עשרה שנה למלך יאשיהו נעשה הפסח הזה לה' בירושלים" - לאחר שביער כל עניני ע"ז שהיו בארץ יהודה ובירושלים ובהיכל ה', ועד שהוצרכו באזהרה מיוחדת ש"לא יעלו כהני הבמות אל מזבח ה' בירושלים".

ולכאורה אינו מובן: בזמן בית ראשון, שהי' בו הארון, אורים ותומים וכו' וכו' - איך יתכן מצב ירוד כזה?

וההסברה בזה - שהיא הנותנת: מכיון שבבית ראשון היתה התגברות אור הקדושה וגילוי אלקות, היתה גם התגברות הלעו"ז כנגד אמונת אלקות, בענין של ע"ז.

ועד כדי כך, שמצינו בגמרא שרב אשי שאל את מנשה בן חזקיה' (שנראה אליו בחלום) "מאחר דחכמיתו כולי האי מאי טעמא קא פלחיתו לע"ז" והשיב לו - מענה אמיתי שהובא ב"תורת-אמת" - "אי הות התם הות נקיטנא בשיפולי גלימא ורהטת אבתראי" ("היית מגבה שפת חלוקך מבין רגלך כדי שתהא קל לרוץ לשם, מפני יצר ע"ז שהי' שולט")!...

ועד"ז מובן גם בנדוד - שמכיון שבזמן האחרון, סיום הגלות, נוגע ביותר שיצעקו "עד מתי", ויבקשו על הגאולה, לכן, יש התנגדות יתירה על ענין זה.

...ועל זה בא המענה, הלימוד וההוראה, מסיום הקריאה - "וכי יגור אתכם גר ועשה פסח לה' כחוקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חוקה אחת יהי' לכם ולגר ולאזרח הארץ":

עליך לגלות את הרצון האמיתי לצאת מהגלות ולבוא לארצנו הקדושה וירושלים עיה"ק, כי, לאמיתו של דבר הנך יליד ציון . . . שכאו"א מישראל מה"נולדים בציון"...

כשיהודי טוען שבנוגע ליציאה מגלות (מצרים) מרגיש את עצמו כמו "גר" שלא הי' בשעבוד מצרים, מכיון שטוב לו בגלות - אומרים לו: כשם שגם אצל ה"גר" ישנו הענין דיצי"מ, "חוקה אחת יהי' לכם ולגר", מכיון שמצד עצם מציאותו שייך הוא לישראל, אלא, שענין זה הוא בהעלם, ויש צורך (בפעולת הגיור כדי) שיבוא בגילוי - כן הוא גם אצל יהודי שטוען שטוב לו בגלות (כמו "גר" שלא הי' בשעבוד מצרים), שרגש זה אינו אלא בגלוי ובחיצוניות, אבל, מצד עצם מציאותו רוצה לצאת מהגלות ולהיות "בן חורין", - כפי שכאו"א מישראל אומר (או חושב) "אני מאמין . . . בביאת המשיח . . . אחכה לו בכל יום שיבוא", ואומר בתפלת העמידה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "ותחזינה עינינו בשוכך לציון" אלא מאי - רצון אמיתי זה הוא בהעלם, וצריכים לפעול שיתגלה רצונו האמיתי, כולל גם עי"ז ש"מרעישים" אודות הצעקה "עד מתי", והצורך לבקש ולדרוש על הגאולה.

ועד"ז כשיהודי טוען שמכיון שנמצא ב"מלכות של חסד", מרגיש את עצמו כ"אזרח הארץ" - אומרים לו, "חוקה אחת יהי' לכם ולגר ולאזרח הארץ": גם בתור "אזרח הארץ", אזרח אמריקני, שמתנהג ע"פ חוקי המדינה מכיון ש"דינא דמלכותא דינא" - עליך לגלות את הרצון האמיתי לצאת מהגלות ולבוא לארצנו הקדושה וירושלים עיר הקודש, כי, לאמיתו של דבר הנך יליד ציון "זה יולד שם", "איש ואיש יולד בה", היינו, שכאו"א מישראל הוא מ"הנולדים בציון" וירושלים, כלשון הכתוב שנקראת "ירושלים" ע"ש יראה וע"ש שלם [וענין זה מתבטא גם בעבודתו - שלימות היראה], אלא, שצריך לגלות בעצמו ענין זה"...

(התוועדויות תשמ"ח ח"ג, ע' 100 ואילך)

המשך מע' 18

ומי שטוען שהכרזת הקודש "יחי אדוננו" זהו ענין חיצוני, כנראה שהוא עצמו לא אומר את ההכרזה "יחי אדוננו" בפנימיות. זאת-אומרת, שכל האמונה שלו בביאת המשיח חלשה, ולכן הוא טוען כך. לעומת זאת, חסיד שחי עם העניין וחשיבותו, מבין היטב שצורת הביטוי של הכרזה זו היא בדיוק באותה צורה שהרבי טבע בנו!

כלומר: כאשר הרבי אמר במפורש שהעניין של ה"הכרזה" פועל הוספת חיים במלך - הרי פירוש הדברים הוא, שלא מדובר כאן ברגש או עניין שצריך לחשוב עליו בלבד, אלא דווקא להכריז, להוציא בדיבור ובאופן של הכרזה. מובן שכמו כל העניינים גם זה צריך להיות ב"כלים דתיקון", אבל זה לא שולל חלילה את המעלה והצורך שבהכרזה.

הכרזת יחי המלך - עניין של הרבי!

לא מדובר כאן בהמצאה של חסידים. מדובר בעניין המיוסד על שיחות קודשו של הרבי, ומכיוון שכן - הרי שעלינו לייחס להכרזה זו חשיבות מיוחדת, לפחות כשם שמייחסים אנו חשיבות לכל עניין שהרבי מדבר עליו בשיחות... • חלק מראיון עם הגה"ח הרב יצחק הענדל ע"ה, אודות ההכרזה "יחי המלך" • "מוסיפים חיים במלך"!

מהותה של ההכרזה מבוארת בהרחבה בשיחת הרבי בב' ניסן תשמ"ח. הרבי קובע כי ההכרזה "יחי המלך" פועלת הוספת חיים במלך ו"עד להקיצו ורננו דוד מלכא משיחא". ומכאן החשיבות של ההכרזה - כיוון שהיא, כאמור, נוגעת היום באופן מיוחד בשביל להוסיף חיים במלך.

ויש להדגיש שוב, שלא מדובר כאן בהמצאה של חסידים. מדובר בעניין המיוסד על שיחות קודשו של הרבי, ומכיוון שכן - הרי שעלינו לייחס להכרזה זו חשיבות מיוחדת, לפחות כשם שמייחסים אנו חשיבות לכל עניין שהרבי מדבר עליו בשיחות.

ולגבי העובדה שעניין זה הפך להיות מרכזי ביותר בחיי החסידים בשנים האחרונות - הרי הסיבה הפשוטה לכך היא, מצד תוכנה של ההכרזה: כיוון שרצונו הנפשי הפנימי של כל חסיד הוא להביא להוספת חיים במלך, הוא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח - הרי כאשר חסיד שומע מהרבי שיש הכרזה שפועלת הוספת חיים במלך, מיד הופכת הכרזה זו לעניין עיקרי אצלו!

ומעל הכל - מאז שמחת תורה תשנ"ג, הפכה הכרזת ה"יחי" לעניין מרכזי באישורו ועידודו הישיר של הרבי, כאשר במשך שנה שלימה יצא הרבי כמעט מידי יום ועודד בגופו הק' את הכרזת ה"יחי". כל חסיד זוכר את אותם רגעים מיוחדים. אני זוכר כיצד עמדתי סמוך לרבי באחת הפעמים הללו, וברכתי את הרבי בברכת כהנים וב"יחי אדוננו", והרבי ענה 'אמן'!

ברגע בו החל הרבי לעודד את הכרזת החסידים - הרי באותו רגע הדבר מופקע מלהיות עניין אישי של החסידים בלבד, והוא הפך להיות עניין של הרבי עצמו. זאת אומרת, זה נכון שהדבר התחיל מצד חסידים, ובמשך תקופה ארוכה, הרבי מצד עצמו שלל זאת בתכלית ואף בביטויים חריפים ביותר, אך לאחר שהרבי כבר כן קיבל זאת הרי הדברים השתנו.

יש לי על כך דוגמא אישית שאירעה עימי לפני שנים מספר, בשנת תשמ"ח: היה זה זמן רב לפני כ"ז אדר, ישבנו בהתוועדות במונטריאל, ואחד הנוכחים הציע שנחתום כולנו על מכתב לרבי, בו אנו מבקשים את התגלותו המיידית של הרבי בתור מלך המשיח.

גם אני צירפתי את חתימתי, ולצידה הוספתי הערה: ש"הרבי ימהר את הגאולה האמיתית והשלימה". על מנת לוודא שהמכתב לא יתפרסם ולא יהיה ממנו "יניקה לחיצונים", הוחלט לשלוח את המכתב ביד שליח מהימן שיעביר זאת ישירות למזכירות הרבי.

לאחר ימים מספר מצלצל הטלפון בביתי, והמזכיר הרב גרונר על הקו כשהוא שואל בשם הרבי, בנוגע למכתב: מהיכן דנתוני? עניתי שיש לדברים מקור בפרקים י"א-י"ב בהלכות מלך המשיח לרמב"ם המתאימים בדיוק לרבי.

בהמשך הקשה המזכיר בנוגע לפירסום המכתב שהתגלגל גם למקומות אחרים בכל העולם. על זה עניתי שעל פי המוסכם בעת החתימה, דובר בכירור שהמכתב ישלח בידי שליח ישירות לרבי בשביל שלא תהיה יניקה לחיצונים.

התברר, שהמכתב אכן עבר והתפרסם בכל העולם.

כפועל, העניין מאוד לא התקבל אצל הרבי, ובהמשך לכך, יוזם הרעיון בעצמו ביקש מהרבי תיקון.

לאחר מכן, כפעם הקרובה שהייתי אצל הרבי ובירכתי אותו כהרגלי בברכת כהנים, הרי אחרי הברכה הוא פתח בשיחה בענין כהונה, והחסידים אמרו שזה מעין "פיס" בשבילי...

אבל לאחר תקופה מסויימת, כשהכרזתי בפני הרבי "יחי", כפי שסיפרתי לעיל, הוא קיבל זאת וענה "אמן". זאת אומרת שיש כאן שינוי מהותי, בתחילה הרבי לא קיבל זאת ולבסוף - כן.

אמנם, שכאן יש להעיר שמסיפור זה צריך ללמוד, עד כמה הנושא הוא עדין ביותר, ויש לנהוג בו באופן נכון ומכוון, שלא ישאר בגדרי "אורות דתוהו" גרידא, אלא ירד לכלי התיקון הנכונים!

לו היה חכם היה מרכיץ ראשו לומר להרמ"ש שליט"א - יחי המלך!

מיילים אלו שבכותרת כתב הרה"ח ר' יצחק דובאוו ע"ה, ממקורביו ובאי ביתו של הגאון הרוגצ'ובי, חסיד נלהב ושד"ר כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע, ולאחר-מכן, מקושר בלב ונפש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומי שדחף בכל האמצעים את קבלת הנשיאות ע"י כ"ק אד"ש.

בשמחת חתונת הרב הירש ראסקין באנגליה בה הסבו חסידים ומתנגדים כאחד, נשא הרב דובאוו דברים שגרמו להתרגשות גדולה מאוד בקבל וזכו להד בכל אנגליה. ואלו היו חלק מדבריו באותו מעמד:

יהודים יקרים עליכם לדעת שיש רבי בעולם, משיח ה', כדברי הגמרא במסכת ע"ז (מד, עא): זאת היתה לי כי פקודיך נצרת. מאי קאמר, הכי קאמר, בשכר פקודיך נצרתי זאת היתה לי לעדות. מאי עדותה, א"ר יהושע בן לוי שהיה מניחה במקום תפילין הולמתו. והא בעי אנוחי תפילין, א"ר שמואל בר רב יצחק מקום יש בראש שראוי להניח בו שתי תפילין. ויוציאו את בן המלך ויתנו עליו את הנזר ואת העדות, נזר לו כליאל, עדות א"ר יהודה אמר רב עדות הוא לבית דוד שכל הראוי למלכות הולמתו וכל שאינו ראוי למלכות אין הולמתו. ואדניה בן חגית מתנשא לאמר אני אמלוך, אמר רב יהודה אמר רב שמתנשא להולמו ולא הולמתו.

חתנו של הרבי הקודם, הרבי החדש, הוא הוגה בתורה, גאון עולם, ואין פרט בתורה שאינו יודע בחריפות ובקיאיות. ודברים אלו של הגמרא ש"כתר הולמתו" מדברים על הרבי, המשיח של דורנו.

זה היה תוכן דבריו באותו מעמד.

באותם ימים, שיגר הרב דובאוו מכתב לבנו בארה"ב, בו ביקש לדעת מהנשמע ב"בית חיינו", והוסיף להתייחס בשלילה מוחלטת לסברתו של מאן-דהו שמתחילה, תיכף לאחר ההסתלקות ולפני שהתקשר לכ"ק אדמו"ר שליט"א (בטרם קיבל עליו את הנשיאות), סבר ש"כך ישאר הדבר", ויהיו ח"ו כצאן ללא רועה היל"ת.

וכך כתב באור ליום שלישי פ' תשא, ח"י אדר ה'ש"ת (עם אי-אלו השמטות הכרחיות):

"בני יקירי, מה נשמע בבית הרב יחיו. לפי הנראה כי... חושב שכך ישאר הדבר... אולם באמת אי אפשר להישאר כך. ולו היה חכם היה מרכיץ ראשו לומר... להרמ"ש שליט"א - יחי המלך!

בטח אתה הולך לשם לעתים תכופות. צריך ללכת הרבה ולא להתרחק.

ע"כ הנכתב לבנו.

("בית משיח" גיליון 45)

לאחרי שישנה השלימות
ד"חיים" שנה לנשיאותו
(פעולתו ועבודתו) דנשיא
דורנו - צ"ל הוספה עיקרית
(גם) ע"י פעולת העם
שמכריזים "יחי המלך",
שתוכנה של הכרזה זו - שכבר
הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני
עפר - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא
דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד
מלכא משיחא!

(שיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח - מוגה)

**לזכות
כ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר**

